

CSIBEFASÍRT függ!

IMPRESSZUM

SZÉPIRODALOM ROVAT

Bakos Kata (Zsömi), Király Kata, Kovács Nelli, Krolikowski
Lehoczky Lilian, Mihalik Sára, Raffay Anna, Szabó Franciska,
Zsebők Bori

KRITIKA ROVAT

Kalmár Lili, Mihalik Sára, Nagy Kamilla

INTERJÚ ROVAT

Király Kata, Krolikowski Lehoczky Lilian, Nagy Kamilla

VIDEÓS MUNKATÁRS

Kalmár Lili, Kovács Nelli, Nagy Kamilla

AKTUÁLIS ROVAT

Födő Noa (Babó), Kovács Nelli

DESIGN

Bakos Kata (Zsömi), Födő Noa (Babó), Kalmár Lili, Kovács Nelli

TÖRDELŐ

Tenczer Kincső

KIADÁSÉRT FELEL

Pinczési Botond

ELŐSZÓ

*„A hétfői sütemény jár a fejekben,
meg a csibefasírtos szendvics átellenben.”*

(Sulihimnusz)

Itt a tavasz: a kicsit jobb kedv, a kiülős beülések, a lazán átkötött övtáskák, a stoppolások, a fesztiválok időszaka. Ilyenkor, ha az ember érzi, márpedig akkor jó, ha érzi, felszabadul, elszabadul. De vajon tudunk-e mihez kezdeni a szabadságunkkal, felelősséggel bánni vele?

A suliójság válaszokkal nem szolgálhat egy ennyire egyéni problémára, viszont egyéni megoldásokkal, megküzdési stratégiákkal annál inkább.

A szépirodalmi rovatban felkért szerzők a *függ* szó más-más jelentésváltozataira írtak szövegeket, a kritikában felhúzták a függönyt, hisz egy nemrég droppolt Kendrick-számról és a II. VMG Színházi Fesztiválon játszott darabokról egyaránt születtek elemzések. Utóbbihoz kapcsolódik a Csibefasírt-interjú is, amelyben az előadások készítői szólnak meg magáról a fesztiválról, alkotói dilemmákról, premierről, *lieblinge*kről.

Az iskolaújság eddigi legterjedelmesebb kiadványa nem egy hosszúra nyúlt kötélhúzás erőlködésének fáradtságát vagy egy diéta utáni habzsolás érzetét kelti. A tanév harmadik lapszáma egy tömör, őszinte és felfüggeszthetetlen olvasmányélményt jelent.

Pinczési Botond

SZEPIRODALOM

Sosem leszek ilyen

Ráfüggtem a gondolatra, hogy milyen volt régen,
milyen volt az élet?
Amikor tükörbe néztél és még magadat láttad.
Mély gödörbe estél, talpad alatt ástad,
a végét nem látod, gondolod te nem is fogod, és soha nem is láttad.
Le akarsz szokni a gondolatról, ezért másra szoksz rá,
Körforgás melynek egy kis löket is elég.
Beszélni mindig könnyű, hallgatni és csendben tűnni nehéz.
De, amikor belülről tép szét, úgy érzed ellened a világ.
Ellened van barátod, anyád és apád sem ismer már rád.
Azt gondolod velük van a baj, ásod tovább a gödröt magad alatt.
Kezd a föld eltemetni, levegőért kapkodsz, segítséget hajszolsz.
Rájössz ekkor, olyan lettél, mint ők, pedig azt mondtad régen, “sosem leszek ilyen”.
Egyszer azt gondoltad, hogy te sosem leszel ilyen.

Vajk Zsombor, 10.a

Magyarországmód

Hiszen miért vennénk meg a drágább Népszabadságot?
Életidegenek a budai villák, pedig nekem
is Buda jövője a tét.

Kultúra, szerelem, függetlenség,
az igazság érdekében bontsuk le a Szabadság hidat!
Itt az alagsorban bujkál, ami cenzúrázatlan.

Rossz érzés.

‘56? Flashback?

Kint voltam az Erzsínél, láttam az új Mansfeldet,
kezében szivárvány szárnyú bogár.

Engedjük szabadon!

Újra épül a Rákosi-korszak, apáinknak új ok a Kőbányaira.

Háborúban és szerelemben mindent szabad,
nálunk a készültség akkora, már bármi lehetséges.

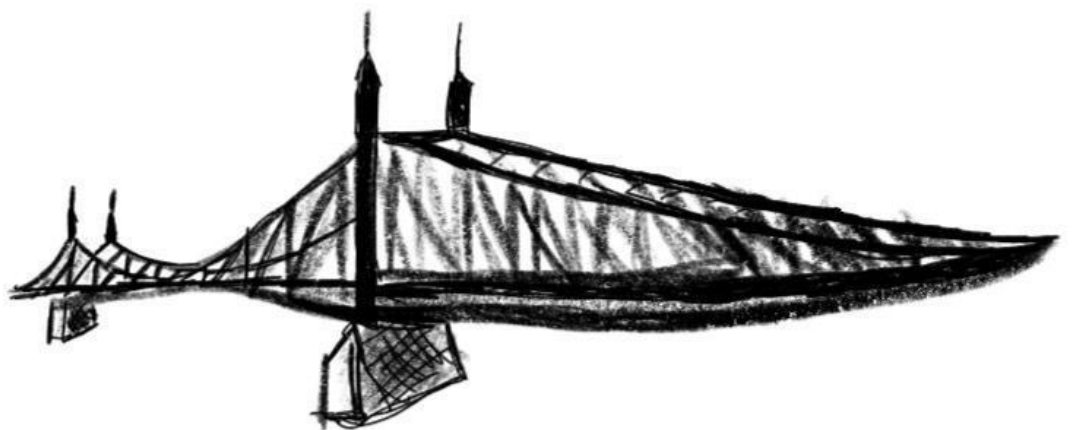
Sanyi-Kix? Vagy Balazs-kicks?

Újítást a magyar divatpiacra!

A Kossuth téren rám néz az az 5 millió magyar,
aki örül, hogy nem hallja a nagy világ.

És ha lenne az a pesti isten, lerombolná ezt a függőhidat.

Vörös Ráhel, 10.a

Függőhinta

Egy ócskavas,
Rozsdás és félig leszakadt.
Por lepi, s nyikorog,
Már senki sem leng rajta.

Elhagyott darab.
Szimpátiát kelt bennem.
Szegény hinta,
Eldobtak...

Ha hinta lennék,
Én is így néznék ki,
Egyedül, elhagyva,
Senki sem lengene rajtam.

Magasabbra emelkednek általam,
Majd el is felejtene,
Kihasználnak,
Eldobnak...

Kis ócskavas.
De nem tehetek róla,
Hisz' elhanyagoltak,
Így beporosodtam.

Tóth Sára K., 10.a

Mostani

Függök a kerttől, a háztól,
az ágytól, a falaktól
Függök a végtelen városban,
a véletlen szavaktól.
Függök a szégyenben elnyomott
örökös haragtól.
Függök a messzi tájban megbújt
saját magamtól.
Függök, függessz és függünk mind.
Függ, kit a sors egyszer függésre int.
Függ a fiú, de anyja csak legyint.
Hisz, ugyanúgy rossz külföldön mondja megint.
Olyan kint minden, pont, mint itthon.
Pedig, ő is el akart innen menni titkon
De múlik az idő s csendesül a kedély,
mert az ismert rossz könnyebb, mint az ismeretlen veszély.
S Függök, hogy de vajon majd túl lehet-e lépni
Függök, hogy lehet-e élni.
Lehet-e itt változást még bárhogyan elérni.
Van e ok még küzdeni vagy jobb e csak remélni.
Függök, mert tőlünk függ gyermekeink jövője
Függök, hogy mindent tudjak már én jóval előre.
Függök, hogy legyen, aki velünk majd törődne
Ha majd csak egy vonal lesz a szívverés,
És ágyhoz leszünk kötözve.
S függök azoktól, kik majd odaát várnak.
Függök a vágytól, hogy legyen oka a mának.
S Függeni szeretnék saját magam sorsától
és függeni szeretnék egy szerető hazától
De nehéz, ha a saját hazám üldöz el magától

Mert itt a kert és a ház meg az ágy meg a fal
és a náci a komcsi a jobb meg a bal
Függünk attól is, hogy van-e, aki háborút akar
Vajon lehet a jövőben még nagyobb a baj
És így függök függesz és függünk mindannyian.
Függünk attól, hogy vajon mi van a pakliban.
Függünk egymástól és a kietlen világunktól.
Függünk attól, hogy tanulunk e saját hibáinkból
De legfőképp mindannyian magunktól függünk.
Másoknak nem ismert csatákban küzdünk.
S ha tényleg minket mutat meg, majd egy nap a tükrünk,
tudjuk majd, hogy onnantól semmitől sem kell, hogy függjünk.

Zikkert Milán, 11.D

Palinta

Kirabolom a gyerekkorom.
Elbúcsúzom a gyermek-éntől.
Búcsút mondok a bús dolgoknak,
csak a jót tartom meg az összképből.

Végigmegyek a régi házban,
megcsapja az orrom a kinti füst.
Kinézek a ház ajtaján,
a kert végében egy hinta függ.

A kert végében egy hinta függ,
a kötele már bomlik szét.
Ott hever egy asztal mellett,
egymásra hányva sok-sok szék.

Kupacba rakva gyűlnek,
amiket a tűzrakón elégetek.
Nem tartok meg ebből semmit,
rádobok rossz emlékeket.

Visszajárok majd néha ide,
egyszer talán elengedem.
De csüngök, függök mindentől,
ami fent maradt az ereszekén.

A nevetések visszhangja,
vagy a rozsdá a sok esőtől.
De ma vagyok itt gyerekként,
utoljára és talán először.

Tóth Fanni, 11.d

Függelék

A kabátomra ragadt
Egy szép hosszú madzag
Jól áll nekem és még
Színekben is gazdag
Úgy lóg kapucnimon mintha
Én rám lenne öltve
Egy ilyen cérnáért
Jó sok ember ölne
Mondjuk az a baj, hogy
Csikizi a nyakam
S nevetgélésemből nehéz
Visszafogni magam
Egy erős mozdulattal
Hátranyúlok érte
Az a cél, hogy nyomok nélkül
Legyen ez letépve
Sikerült a célom
Leszakadt a fonál
Elrepült az, amit
Oly sok társam csodál
Ekkor viszont szembe
Egy másik ember tipeg
S észreveszem azt, hogy
Rajta is van zsineg
Gondolkozok azon, hogy
Letépjem-e neki
Vagy hagyjam ott mert
Nála ettől szép a dzseki
Na ez már nem tőlem függ
Nem vágom le végül
Ki tudja, hogy kibírná-e
Függeléke nélkül

Kocsi Ricsi, 9.a

Függeni

Megtekered, öngyújtó kattan,
A torkodat kaparja,
Büdös füst a kezedet takarja.
Megkönnyebbülsz: akartad.

Vérzik, fáj, a heg örök,
Nem lesz jobb, ezek felesleges
körök.
Torkodban a sírás hörög,
Segítségért nem könyörögsz.

Kinyitod, lehúzod,
Éget, a szádat mégsem húzod.
Szédülsz, de a világ nem lesz
kevésbé undok.
Iszol még, meg nem unod.

Minden hangos és homályos,
A tablettá édes, a szemed
opálos,
A színek lüktetnek,
A szíved megremeg.

A tested gyengül,
A vágy sosem enyhül,
Nincs reggel mikor a gondolat
elkerül,
A tudat az agyadban elmélyül.

Nem akarsz függeni,
A szégyenben elmerülni,
Nem akarsz küzdeni,
Az érzésben megfulladni.

Nem menekülsz, nincs kiút,
Nincsen Isten, nincsen Úr,
Nincs senki ki ebből kihúz,
Sosem volt arany középút.

Borisza Veronika, 9.a

Mindent egyért, egy a semmiért

Senki sem ébred reggel azzal a gondolattal, hogy “na, függő leszek”. Sőt, a legtöbb addikcióban szenvedő emberben sokkal inkább valami ilyesmi fogalmazódhat meg: “Ma nem. Ma tutifix, hót-ziher, biztos, hogy nem.”

És lám-lám, legtöbbjük délben már mégiscsak sztatoszférán túli magasságokban lebeg.

Hiába a sok ígéret, a fogadalmak, a függőségben már nem a lélek vagy a józan ész parancsol. A szer átveszi az irányítást, és megszűnik az eldöntendő kérdés.

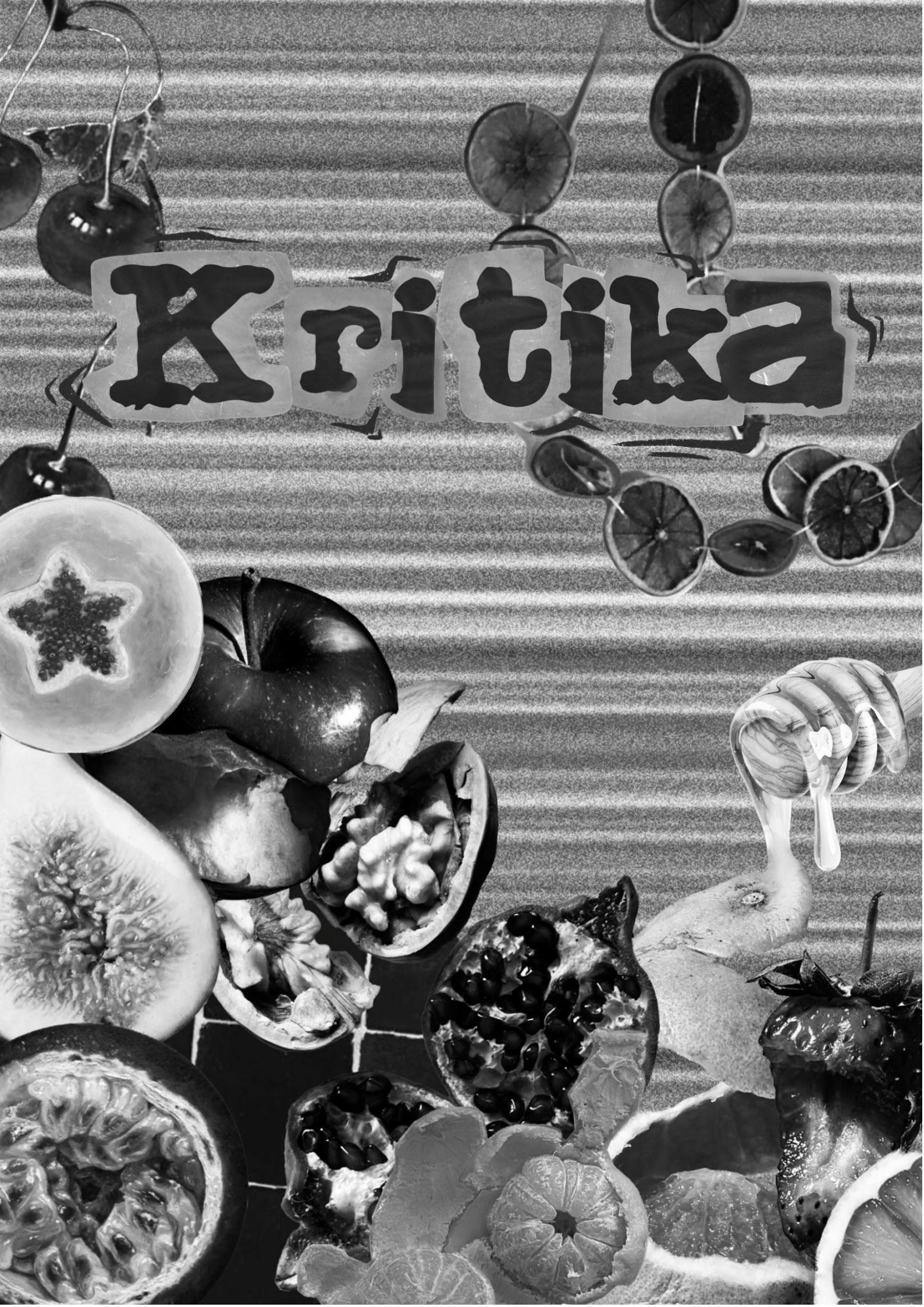
“Úgysem jó semmi. Sőt, én nem vagyok jó semmire. Ez a sorsom, hogy mindig mindent háttérbe helyezzek egyetlen dologért. Nem is érdelek jobbat. Nincs is értelme a világnak, akkor már hadd legyek jól. Úgysem leszek már semmitől jól, akkor legalább ez.” Jobbik esetben valahogy így hangozhatnak az agytekervények.

Roszzabb esetben már nem is az elme, hanem a test nem bír meglegni nélküle. Elvonási tünetek jelentkeznek, mint hányinger, öklendezés, agresszió, mozgási és légúti nehézségek, alvászavar, étvágytalanság, depresszió. Ilyenek mellett a legkönnyebb út az visszafelé vezet, és egy gödör mélyén felfelé nézve is csak mélyebbre képes ásni.

Senki sem egy okból kifolyólag függő, ahogy ez soha nem is volt, és nem is lesz választás kérdése. A drog egy csapda, aminek nem megalkotói, hanem áldozatai vannak. Mielőtt bíraskodnánk egy beteg ember felett, jusson eszünkbe, hogy nem ismerjük a történetét. A múlt persze sosem kifogás, csupán egy indíték. Mindenki különböző túlélési módszerekkel, értékrenddel él és más áldozatokat hoz meg. A függőség életmódként indul, majd betegséggé válik. Egy beteg embernek pedig sosem börtönre, vagy még több gyűlöletre és elítélésre van szüksége, mert általában abból irányul saját maga felé éppen elég. Nincsen boldog függő, ahogy olyan sincs, akinek ne lenne segítségre szüksége. Olyan van, aki azt nem tudja elfogadni, nem akarja vagy feladta már önmagát, és nincsenek reményei. Viszont ezen a földön mindenki csak egy ember, aki először talpal a bolygón.

Drahos Linda, 9.d

Kritika

Becsületsüllyesztő

A Becsületsüllyesztő című darabot a VMG Fesztren láttam. Ez a darab a mai Z generáció stílusát, formáját hozza, de ezek mellett rengeteg problémára is rávilágít a mai fiatalok körében. A témája sok kérdést elindíthat a nézőkben, a fiataloktól az idősebb korosztályig. A tizenévesek elgondolkodhatnak a kapcsolatokról, szerelemtől barátságig. Az idősebb réteg pedig rácsodálkozhat, hogy régen milyen is volt elmenni egy buliba, és megnézhetik azt, ahogy most járnak el a fiatalok. Lehet-e objektíven nézni az emberi kapcsolatokat? Vajon tényleg ilyen fontos, hogy mindenkinek mindig megfelelj?

Patonai Anita, a darab rendezője, nem ment távol a nap mint nap felmerülő, fiatalokat érintő kérdésektől. A darab nagyrészt buliban vagy valakinél játszódik. Nincs kifejezetten díszlet, egy kanapé a tér közepén és néhány szék alkotja a színpadi képet.

A darab baráti, szerelmi és emberi kapcsolatokról szól, olyasvalakikről, akik próbálják egymást kiegészíteni, több kevesebb-sikerrel. A szereplők életéből egyesével egy kis darabkát látunk.

Elég erősen érinti az alkoholt, és annak következményeit, velejáróját, valamint a fiúk utáni állandó versengést és az egymás összeboronálását akár egy éjszakára. A karaktereket leginkább csoportokra tudnám bontani, de a csoportokon belül mindenkinek van egy egyéni gondolata, mögöttes tartalma, hogy ki ő valójában. A színpad két oldalán láthatjuk a pozitív és negatív gondolatok viadalát.

Megjelenik az egymásra való nem figyelés, a hangos társaságok domináns karakterei, hogy a felszínen való lebegés nem lehet véges azok számára, akik soha nem érezhették azt, hogy fontos részei a társaságnak.

Ez az egész káoszszerű világ, társaság erősen jellemzi az elején említett Z generációt, és ennek mérgező hatásait, személyeit vagy akár az alkohol túlfogyasztását.

A szereplők között vannak libák, a szétcsúszott lány, a fiú, aki egy szöveget skandal, a jóképű srác, az elnyomott csendes lány és még sok más.

Az öltözék laza, fiatalos, mindenki a maga karakterének stílusában, kicsit rávilágítva a mai lányokra, mint a műszempillás libákra, akik legtöbbször nincsenek tisztában önmagukkal, így minél többet pakolnak magukra, hogy elfedjék a bennük dülő kételyeket.

Számomra a témaválasztás nem újszerű mert rengetegen dolgozzák föl, engem személy szerint jobban érdekel egy olyan kérdés, ami nem sokszor jön velünk szembe, mégis rettentően elgondolkodtató. Ezek mellett, nem tudom mennyire tesz jót eljátszani 16-17 éveseknek egy széteső, alkoholizmussal küzdő gyerektársaságot. Nem ment távol a valóságtól, így nyilván láttam magam előtt a velem egykorú lányokat, ahogy egyre jobban építik le magukat és a körülöttük lévő embereket.

Hozzám nem áll közel ez a probléma, de ha közel is állt volna, nem hiszem, hogy el tudott volna kapni, mert pont úgy mutatja be, hogy könnyen el lehet menni mellette, függetlenül attól, hogy mennyire ismered az ilyen helyzeteket. Összességében nekem nem volt olyan pillanat, amin még napokig pörgött az agyam, mivel nagyjából tálcán kaptuk az egész darabot.

Mindent összevetve azonban, mindenkinek ajánlom, hogy egyszer megnézzé, hogy szembesüljön az alapvető Z generációs problémákkal.

Paróczay Mimi, 10.d

Hiánybetegség

Ez az egy órás színdarab egy három generáción átívelő, bonyolult apa-fia dinamikát, kapcsolatot mutat be. A darab kis térben van elhelyezve, és a díszlet viszonylag zsúfolt, de nagyon hitelesen adja át egy családi lakás hangulatát.

Összesen három szereplő jelenik meg benne, az előadás időugrásokkal szemlélteti a két komplex apa-fia viszonyt és nevelési mintázatokat, a végére pedig a legkisebb fiú is felnőtt, és gyermeke lesz, ezzel folytatódik a körforgás.

Rám személyesen egyszerre volt óriási hatással, de közben teljes egészében mégsem tudtam beleélni magamat, hiszen én sosem fogok megtapasztalni egy apa-fia kapcsolatot. Be kell látnom, hogy ennek az előadásnak nem én vagyok a célközönsége, de ennek ellenére is – láthatólag nem csak bennem, de minden nézőben – megmozgatott valamit. Ezek mellett kreatív volt a lámpák szimbolikus használata, szerintem sokat hozzáadott a hangulathoz és az értelmezéshez. A darab elképesztően hitelesen és realiztikusan mutatta be egy csonka, de valahol mégis teljes család mindennapi életét és problémáit úgy, hogy megjelent benne minden apróbb és nagyobb öröm, szomorúság, fájdalom, konfliktus, ami a neveléssel és az emberi kapcsolatokkal jár.

Nem tudnék olyan pillanatot mondani, amikor elkalandozott volna a figyelmem. Összességében ez az előadás pszichológiailag, emberileg és színházilag is nagyon sokat hozott ki az apa-fia kérdésből.

Rhay, 10.d

Vörös Rébék

Nem gyakran látni a Vörösmartyban musicalt, így a Vörös Rébék egy meglehetősen új formát hozott az idei fesztiválra. Egy ilyen „kitaposatlan ösvényen” bátor és tiszteletre méltó elindulni. A darab zeneiségének minősége néhol kifogásolható az énekhangok tisztasága vagy a kísérő hangszerek pontossága miatt. Azonban a dallamok fülbemászóak és megragadnak az emlékezetünkben. Mindenképpen említésre méltó, hogy minden dalt ők írtak! A falu lakóiról szóló miniepizódok humora jól ellensúlyozta az egyébként baljós hangulatú művet. A varjak tánca kontrasztot adott az énekes részeknek, viszont a díszterem tágassága elnyelte a mozdulatokat, és így nem érték el a kívánt hatást, bár a varjak sokasodásával ez az akadály enyhült. Segítene, ha mozdulatok még dinamikusabbak lennének, és jobban bejárnák a teret. A díszlet részletesen kidolgozott, impozáns háttérrel nyújtott. Néhány karakternél az érződik, hogy csak hangszeres segítség miatt szerepeltek, és nem azért, mert fontosak lettek volna a cselekményhez. A történet szálat és a szereplőket lehetne még árnyalni, mélyíteni, de összességében emlékezetes, mulattató élmény volt, így mindenképpen érdemes megnézni ezt az előadást.

Oomen Anna, 11.d

Trainspotting

Egy egész korszakot, egy teljes generációt mutat be Danny Boyle 1996-os filmje, a Trainspotting.

A film Irvine Welsh azonos című regényéből készült, és azoknak a 90-es években, Edinburghban élő fiataloknak a történeteit mutatja be, akik a heroint választották az élet helyett.

Óriási társadalomkritikát foglal magába, bemutatja az akkori emberek kilátástalanságát, kétségbeesettségét és kiábrándulását.

A film zsenialitása abban is rejlik, hogy ezt a nyers, komoly témát kiválóan ötvözi a fekete humorral. Hiszen nem szépíti a függőséget, leplezetlenül bemutatja a fiatalok teljes testi és lelki leépülését, ugyanakkor a humor és a szarkazmus kicsit puhít a film atmoszféráján, így a Trainspotting mégsem válik egy depresszív drámává.

A színészi alakítások egytől-egyig lenyűgözőek. Külön említésre méltó Ewan McGregor Renton szerepében, aki képes volt hitelesen bemutatni a heroinfüggőség hatásait, de karakteréből közben mégsem veszett ki a humor. De ott van Robert Carlyle is, aki félelmetes intenzitással játssza az erőszakos, pszichopata "Franco"-t. A zenei aláfestések ikonikusak, Iggy Pop, Blur és a New Order dalai hallhatóak.

Összességében a Trainspotting egy felejthetetlen filmélmény rettentő erős alakításokkal. Egy kemény társadalomkritika kellő mennyiségű humorral vegyítve.

Hegedűs Johanna, 9.d

Kendrick Lamar

– Swimming Pools (Drank)

Kendrick Lamar Swimming Pools (Drank) című száma messze túlmutat azon, amit első hallásra gondolnánk. A 2012-es good kid, m.A.A.d city albumon megjelent dal zeneileg rádióbarát, dallamos refrénből, fülbemászó verzékből áll, de a felszín alatt egy mély üzenetet mesél el.

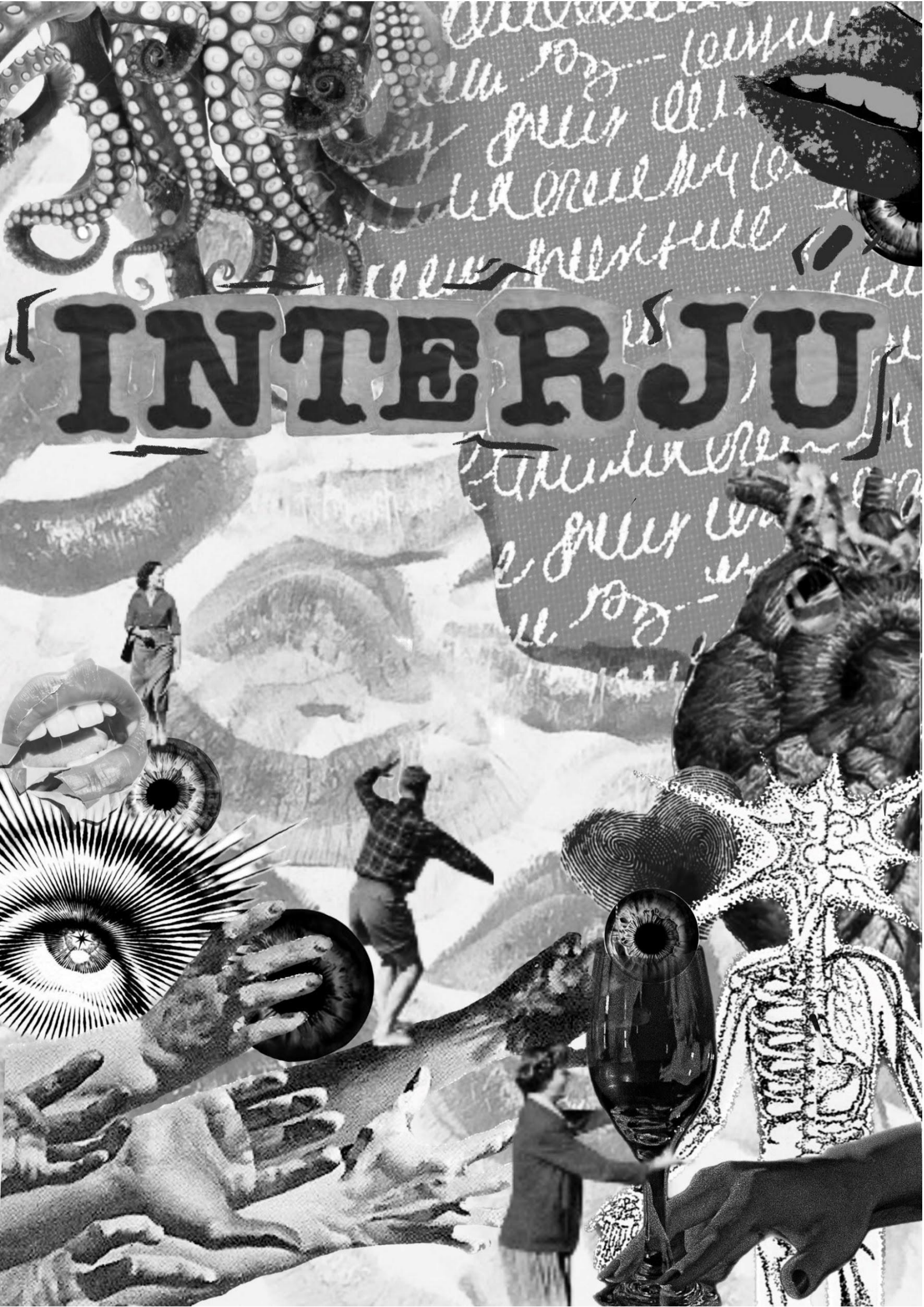
A szám narratív szerkezete egy belső párbeszédet követ: Kendrick saját gondolatait és démonait ütközteti a társadalmi nyomással, amely az ivást, mint menekülést szociális eszközként és erényként mutatja be. A sorok mögött megjelenik a fiataalkori tapasztalatok súlya, családi minták (alkoholista nagyszülők, erőszakos közeg) és az ezekből fakadó pszichés teher.

Zeneileg a szám minimalista, mégis atmoszférikus – a beat sok helyet hagy Kendricknek, hogy megnyíljon. Kendrick flowja változatos és sokszínű. Ahogy megszokhattuk, több hangszínt alkalmaz, így adva hangot belső gondolatainak.

A Swimming Pools (Drank) mestermunka abból a szempontból, hogy képes elérni a mainstream közönséget, miközben rejtett kritikát fogalmaz meg a közösségi elvárásokkal, traumákkal és az alkoholizmus kulturális normalizálásával szemben. Kendrick Lamar itt nem csak rapper, hanem mesélő, pszichológus és társadalomkritikus is egyben.

Binder Bernát, Kelemen Zalán, 11.a

INTERJU

Függöny mögött

Videós változatban is elérhető a sulis tagozatos, illetve facebook oldalán.

Körinterjút készítettünk a VMG idei diák színházrendezőivel. Az interjúban részt vett Dora Karolina (*Nebáncsvirág*, Reichel Emmával társrendezésben), Calderale Federico (*Akar-e játszani?*), Papp Emma és Akantisz Nóri (*Vörös Rébék*), Hamvas Boróka és Töreky Dorka (*Lélegzetvisszafojtva*), Botlik Csenge és Dósa Mimi (*Végállomás*), Neuhauser Emil Béla (*Hiánybetegség*), Szigeti Zsófi és Gamplett Almi (*Szánta, mert szerette, szerette, mert szánta*). Dora Karolina Reichel Emma

Az előadások közül többen eredményesen szerepeltek a Regionális Diákszínjátszó Találkozón, ezúton is gratulálunk!

Mi volt az az inspiráció, amiből kiindultak ezek a történetek?

Akantisz Nóra: Nekünk egy tesióráról egy beszélgetés volt az inspiráció, amikor Herpai Ágoston tanár úr az év utolsó tesi óráján elvitt minket fagyizni, és viccből elkezdtek becastingolni az osztálytársaimat, hogyha egy Vörös rébék musical lenne, akkor ki kicsoda lenne. És utána végül így ez valahogy megvalósult.

Botlik Csenge: A mi előadásunk egy vonaton játszódik. Úgy jött az alap, hogy én 9. végén utaztam haza, és azon gondolkodtam, hogy milyen érdekes, hogy most itt ülök egy csomó emberrel, és hogy mindenkinek van egy saját sztorija, mindenki tükre másban van, most valakivel telefonál és kitudja, hogy mi történik vele. Valaki éppen írogat egy emberrel, aztán összejönnek. Ezen elkezdtem gondolkodni, és akkor így elkezdtem gondolkodni, hogy tükre érdekes lenne valami ilyesmiről egy előadást csinálni. Ráírtam Mimire, és akkor ezt így nagyon sokáig találgattuk, és akkor megszülettek ilyen történetszálak.

Töreky Dorka: Nálunk egész konkrétan, vagy konkrét alapon egy Hubay Miklós összegyűjtött drámák könyvet talált a Borka pár száz forintért. És akkor ő azt olvasgatta, és akkor utána mutatta azt, hogy nézd, ez tök jó és olvasd el.

Hamvas Boróka: Igen, meg szerintem mi mindenképp fix szövegből akartunk dolgozni, mert az nagyon sok kapaszkodó, és ezért így kerestünk is előre drámákat.

Calderale Federico: Én Stefan Zweig *Sakknovella* című novellájából indultam ki, azt elolvastam augusztusban, és rájöttem, hogy egyébként ez tőkre érdekel. Műnek van 7-8 oldala, ami egy cellában játszódik, és én abba kapaszkodtam, azt fogtam meg. Ez a Gestapo idején játszódik, egy rendszer és egy kisember kapcsolatát mutatja be, meg hogy milyen hátrányai vannak, hogyha létezik egy ilyen elnyomó rendszer. Én meg rájöttem, hogy nem érdekel annyira a Gestapo, ezért a saját világomat építettem fel. Olyanokból indultam ki, mint a mai Magyarország, és igazából átadaptáltam, modernizáltam valahol a *Sakknovellát*, valahol meg elhagytam minden egyes köteléket is, mert hogy ugye sok szövegváltoztatás, új karakterek, ezért már annyira nem *Sakknovella*, de valahol ez még mindig igazából egy adaptáció.

Gamplert Alma: Tizedikben Zsófi mutatta nekem József Attila *Szabad-ötletek jegyzékét*, és kijelölgettük azokat a részeket, amik tetszenek, és aztán így egyre jobban foglalkoztatott minket Gyömrői Edit és József Attila kapcsolata, amit amúgy végül nem mutattunk meg. Valahogy így ebben az irányban indultunk el, hogy milyen hatással volt a nőkre az, hogy József Attilának volt egy rossz anyaképe, és tulajdonképpen minden kapcsolatában ezt kereste. Valahogy így ez fogott meg minket.

Dora Karolina: Nekem két éve nyáron mutatott az Emma egy Barkóczy Noémi dalt, a *Világvégen* címűt, és így nagyon sokat beszélgettünk a dal alapján, hogy milyen hangulata van, és hogy milyen kapcsolatokat, viszonyokat tudunk ez alapján elképzelni. Akkor ezeket felvázoltuk, és igazából utána inkább volt ez egy ilyen közös próbafolyamat a játszókkal, hogy velük alakítottuk ki, hogy mi is konkrétan az esemény, ami lejátsszódik közöttük, de sokkal fontosabb volt, hogy ilyen támpontokat kerestünk, most arra gondolok például, hogy egy teret akarunk használni, az milyen hatással van az adott párokra, vagy az időintervallum, ami alatt lejátsszódik, és utána az érdekelt minket, hogy hogyan reagálnak és hogyan viszonyulnak egymáshoz.

Neuhauser Emil Béla: Engem az érdekelt a legelőször, hogy egy ember, aki központban van, kikerül ebből a középpontból. Volt egy csomó ötletem, amik sorra-sorra dobódtak ki, és aztán úgy döntöttem, hogy valami olyasmivel akarok foglalkozni, amit tényleg jól ismerek, ezért választottam az apa-fiú kapcsolatokat, mert ilyenem van. Kicsit utána olvastam, illetve a generációról generációra öröklődő traumák és sorsok is foglalkoztattak. A játszóimmal beszélgettünk sokat, meg improvizáltunk, és ezek alapján végül létrejött a Hiánybetegség.

Mi volt a legnagyobb nehézség, amivel szembesültetek a darab összeállításakor?

Calderale Federico: Nekem a legnagyobb nehézség először is az, hogy vagyunk vagy százán benne, és nehéz összeegyeztetni, hogy mindig mindenkinek jó legyen. De az igazi probléma inkább az volt, hogy ennek az egésznek a formanyelvét kitalálni, hogy ez mitől nem lesz egy száraz tragédia, amit megnézel és utána hazamész kullogva, hogy hát ez de szar, hogy ebben élünk, hanem hogy ez, hogy lesz valahol izgalmas, valahol egészen új, egészen humoros, vagy esetlegesen monumentális, mert vannak nekünk csodálatos táncosaink meg koreográfusunk, Gamblett Alma nevében. Tehát úgy értem a formanyelvet, hogy hogy adom át azt, amit át akarok adni, és ennek a megtalálása, ez igazából szerintem novemberben vagy decemberben jutott el addig a végleges pontig, ahol most áll.

Neuhauser Emil Béla: Nálunk szerintem zökkenőmentesen lement a próbafolyamat. A legtöbb meló az igazából magával az írással és azzal volt, hogy a srácok ne legyenek bizonytalanok a színpadon, és hogy ők is megtalálják azt, hogy mit éreznek ők komfortosnak, és hogy közben én is mit képzelek el. Ezzel volt a legtöbb meló, de ez is sikerült végső soron.

Hamvas Boróka: Nálunk, ami szerintem nehéz volt, az az, hogy az eredeti drámában a darab végén egy fontos karakter öngyilkos lesz. És ezzel nagyon sokáig így nem tudtunk mit kezdeni, hogy eleve hogyan instruáljuk le mondjuk egy 11.-esnek ezt, úgyhogy mi se tudunk belehelyezkedni ebbe, és ő reméljük, hogy ő se tud. Nem is tudtuk, hogy ez épít a történeten, és aztán leültünk egy tanárunkkal és átbeszéltük, hogy kihagyható-e ez a darabból, és arra jutottunk, hogy igen, és találtunk helyette mást, amit be tudunk odarakni.

Botlik Csenge: Én talán azt mondanám, hogy a miénk egy nagyon szövegközpontú előadás, és főleg, hogy sokszor egyhelyben ülnek, nehéz volt ennek egy ilyen lendületet találni. Ezt még kerestük, szóval most a VMG Fesztén még nem volt az igazi, de most raktunk bele változtatásokat, és most olyan jeleneteket vagy kis részleteket próbáltunk belerakni, amik adnak neki egy lendületet, hogy ne üljön le a néző figyelve, és legyen tényleg egy lökete az egésznek.

Dósa Noémi: Nekem, ami eszembe jutott az az, hogy volt vagy tíz terünk, amit kipробáltunk, és egyiket sem éreztük feltétlenül az igazinak, vagy hogy szerintem arról elmondhatom, hogy mi most is keressük, mert nagyon nehéz belőni szerintem azt, hogy egy tér tükrözze az előadásnak a formáját, az értelmét, de atmoszférát is teremtsen is, meg a néző lásson, ugyebár.

Papp Emma: Szerintem nálunk, ami a legnagyobb nehézséget jelentette, ez a forma volt. Vagyis nyilván mi választottuk a formát, és mi szerettünk volna ilyen színházzal dolgozni, de azért ezen szerintem sokat gondolkoztunk, hogy most hogyan rakjuk így a darabunkat színpadra, hogy ilyet nem is nagyon láttunk még a VMG-ben. Tehát, hogyan tegyük ezt a darabot érdekessé, úgy, hogy pörgős is legyen, hogy hogyan lehetne megoldani ezeket az összes ilyen kicsi dolgokat, amik a falu része.

Akantisz Nóra: Igen, meg irtózatosan recseg a padló a díszteremben. Hogy tud most XY a szólója közben úgy lépni, hogy valamit csináljon magával, de közben meg ne recsegjen be a padló. Ilyen, apróságok. Mert azt gondoltuk, hogy sok zenénk van, ó, majd mikrofont valahonnan szerzünk. Igen, hát ez nem sikerült.

Szigeti Zsófia: Az egyik az volt, hogy ugye tök sok kutatómunkát csináltunk József Attiláról, és hogy ez nagyon sok időbe tellett, és emiatt egy picit kifutottunk az időből, ami nem igaz, mert közben meg tök jó érzelmi alapot adott, ami tökre érezhető volt. Hamar fel tudtuk tenni érzelemben azt, hogy ennek hol kell lennie, csak hogy ez az ilyen időszak, meg ez a sietség. Meg még az is, hogy mi inkább szeretünk játszani, mint rendezni. De csináltunk egy rendezést.

Tök nehéz volt, hogy szeretjük, hogyha kapunk instrukciót, de közben meg csak mi voltunk ott, és még nem is láttuk magunkat kívülről, ami egy plusz nehezítő faktor az egésznek, mert hiába csinálunk valamit és érezzük, attól még nem biztos, hogy mondjuk jól néz ki.

Dora Karolina: Ami nekem most eszembe jutott az az, hogy a VMG feszt előtt, ami nekünk a bemutatónk volt, két nappal lementünk az osztálynak, pár barátnak, külsősnek, és ott volt egy olyan pillanat, hogy azt éreztük az Emmával, hogy ez így nincs kész, és két nap múlva ezt be kell mutatni. Volt egy ilyen pánik, olyan érzés volt, mintha nulláról indulnánk, és nagyon nehéz volt rájönni, hogy nem, van alapunk, csak apróságokon kell változtatni, és hogy nem érdemes ilyen elemi dolgot kiszedni és mást a helyére rakni, mert igazából nekünk megvan az elképzelésünk, csak ott végleges döntéseket meghozni volt nehéz két nap alatt.

Melyik volt a kedvenc rész a darabból, amit nagyon szerettetek megcsinálni vagy jó volt viszontlátni a színpadon?

Calderale Federico: Almival valahol ültünk és beszéltünk, hogy mi legyen a koreográfiával, és akkor így bedobtam neki, hogy ebbe a Senki sem című mozgásetűdben szeretném azt, hogy így felépüljön egy szörny, ami, hogy mondjam? Hát így...

Gamplert Alma: Megszexeli a Farkast.

Calderale Federico: Megszexeli a főszereplőnket. De hogy ilyen brutálisan. Tehát, hogy ilyen zavarba ejtően meg lett szexelve, és az az egyik kedvenc részem ezért, mert ilyen tök hülyeségnek hangzott először még a saját számból is, meg a saját fülemmel hallva, de utána, amikor ez így végül megcsináltuk... Be se fejezem, imádom ezt a részt.

Dósa Noémi: Nekem nincsen konkrét rész, ami eszembe jut. Inkább az, hogy a munkabemutató után éreztem először, hogy mindenkinek megvan a fejében a karaktere. Mi párosokkal dolgozunk, és ezért nagyon nehéz kiemelni egyet, mert mindegyiknek megvan a csúcspontja amikor csodálatos nézni.

És inkább ott a munkabemutatón volt az nagyon emlékezetes, hogy megszületnek azok a dolgok, amikről ők sem tudták, hogy meg tudnak születni, és annyira átjön, hogy teljesen átalakulnak más emberekké, és nagyon különleges élmény volt azt látni, hogy valami, amit mi is olyan régóta őrizgetünk magunk mellett, és gondoljuk, hogy így cipeljük a csoporttal, ez egyszer csak így kibontakozik, és mindenki ragyog.

Botlik Csenge: Ezzel egyetértek. Nekem van egy nagyon nagy kedvenc részem. Az egyik párosnak van egy ilyen kis rövid kis táncjelenete, és szerintem az zseniális. Szóval ezt nagyon jól csinálják, és én ezt nagyon szeretem.

Neuhauser Emil Béla: Van egy nagyon jó emlékem a próbáról. Emlékszem, amikor először ment le egybe próbán az előadás úgy, hogy már azért vágták a szöveget, már meg tudott születni valami, Én azt a tanácsot kaptam, amikor elkezdtem rendezni, hogy mindig rendezőként kell nézni az előadást és érzelmileg nem szabad involválódni, a technikai részeket figyelni. De akkor először volt az, hogy egyszerűen annyira jól csinálták a srácok, hogy nagyon meghatódtam rajta, és totál elérzékenyültem, és aztán még ki is kellett szellőztetni a fejemet, hogy visszaálljak, és akkor tényleg tudjunk menni technikailag tovább, de az nagyon megmaradt, hogy teljesen a hatása alá kerültem.

Tőrek Dorka: Nekem ez egy apróság, de használunk egy függönyt az előadásban, és az a munkabemutató után, a díszteremben van a két fehér ajtó és bekerült az a függöny a két fehér ajtó közé. És én nagyon szeretem, hogy ott van az a függöny, mert sok mindenre tudjuk használni, nagyon jól néz ki látványban, mert tudunk vele árnyjátékozni például, és én nagyon szeretem, hogy azt bekerült oda.

Hamvas Boróka: Van egy dal, amit a szereplőink írtak, és akkor annak először így nem volt még helye. És utána meg tudtuk illeszteni a darabba. Az nekem nagy kedvenc részem, amikor az így elindul és megszületik, hogy ők énekelnek.

Papp Emma: Nekem, ami mindig nagyon emlékezetes az a Tápiókát. Az a legelső dal az egész előadásban, mert jött így mindig az előadások előtt az adrenalin, mindenki nagyon izgul, és akkor leülök így a fénypult mögé, és benyomom a két gombot, így berobban mindenki, és nagyon jó látni azt, mindenki ott van, és tudja, mit csinál, és hogy milyen energiával jönnek be, ez mindig egy jó élmény.

Akantisz Nóra: Szerintem maga az a tény, hogy fogtuk magunkat nyáron, megírtunk tizenakárhány dalt, és akkor valahogy sikerült rávennünk egy csomó embert, hogy beöltözzenek papnak meg kecskének meg öregembernek, és akkor táncolva énekeljük azt, amiket mi összeraktunk. Ez olyan, mintha egy ilyen filmet néznék, hogy elképzeltem előtte, és akkor így megtörténik.

Szigeti Zsófi: Nekem talán így az a kedvencem, hogy nem ismerjük ezeket a nőket, és mégis, ahogy olvastunk róluk, meg beszélgettünk róluk, azt érzem, hogy így nagyon lehet velük azonosulni, és így érzem őket magamban, és érzem, hogy mit éreztek Attila iránt. Nem tudom, tényleg egy kicsit szerelmes lettem József Attilába. Ezek szerintem ilyen csodálatos dolgok. Például én utálom a Flórát, vagy hogy utáltam őt. Az a rész, amikor az előadásban kicsit szétesünk és összefonódunk, és ugyanúgy Flórák vagyunk, és a szövegben is csak így cikázunk és egyszerre mondjuk, és külön, ez annyira megvan, és így egybefonja. Ezt így nagyon megszerettem.

Gamlett Alma: Ami nekem érzelmileg a legmegterhelőbb és ettől a legjobban ki tudom maxolni, amikor az Attila többször rányitja Szántó Juditra a gázcsapot, és mi ezt megjelenítjük. Ott van egy ilyen kaotikus megörülés rész, és ott azt érzem, hogy nem kapok levegőt, de mondom, és szerintem Judit is valamilyen szinten nem volt rendben akkor, abban a pillanatban.

Dora Karolina: Nekem talán azok a pillanatok, amik úgymond random kerültek bele a darabba, például amikor Katának meg Dorkának csináltuk a koreográfiáját, és egyszerűen nem jutott eszünkbe több dolog, és akkor mondtuk viccből az Emmával Katának, hogy jó, akkor itt az kéne, hogy így kézenállásból fordulj át a fotelen, meg nem tudom, és mire odanéztem, megcsinálta. És utána hülyék lettünk volna azt kihagyni.

De ugyanilyenek gondolom az Alminak a monológját például, amit igazából így kértük, hogy írja meg, és megírta a semmibe, utána nagyon megküzdöttünk vele szerintem, és iszonyat jó érzés volt azt látni a VMG fesztiválon, hogy megszületett, és hogy azt láttam, hogy neki is összeállt a fejében. És ezek a pillanatok, amikor azt láttam rajtuk, hogy így tényleg a magukévá tették azt, amit mi elképzeltünk.

Milyen érzések voltak bennetek az első teljesen hivatalos bemutatók után?

Neuhauser Emil Béla: Nekem bemutató közben beriasztott az óráim, hogy 120 fölött van a pulzusom, úgyhogy utána nagyon nagy felszabadulás volt. Igazából sokkal személyesebben éltem ezt meg, mint amennyire gondoltam. Azt gondoltam, hogy ez inkább kifelé lesz jó érzés, hogy egy előadást feltettünk, ezt szerették, de ez szinte semennyire nem volt meg. Sokkal inkább úgy négyünk között éreztem azt, hogy ez mennyire kurva jó. Aztán még folytattuk egy ideig a melót, még mai napig finomítgatjuk, szóval igazából ez a kész érzés, nincsen, szerintem ez senkinél nincsen. Szerintem ez az, ami miatt még működnek, mert mindig van olyan az emberben, hogy ezt még csiszolgatni kell.

Akantisz Nóra: Én egy ilyen borzasztóan stresszes állapotban voltam, úgyhogy én amikor még munkabemutatónk volt, akkor hatalmas extázisban voltam, hogy úristen, ez mennyire jó érzés, de amikor egy nagy közönség előtt be lett mutatva, akkor utána nagyon üresnek éreztem magam, így nem tudtam örülni, és minden ilyen kis hibát felnagyított az agyam.

Papp Emma: Te függöny mögött voltál, viszont én végignéztem az előadást és nagyon élveztem. Szóval szerintem ez is nagyon személyes dolog volt, mert én láttam és hallottam, hogy hogyan reagált a közönség. Ez engem kicsit megnyugtatott, így a hibákat tekintve például. Szerintem ezt mindkettőnk nevében mondhatom, hogy mérhetetlenül büszkék voltunk a színészeinkre, és hogy nagyon elégedettek voltunk szerintem en bloc ahogy lement az előadás is, meg ahogy így általánosságban fogadták az előadást.

Botlik Csenge: Hát én nagyon-nagyon izgultam. Ott ültem a fénypult mögött, és azon gondolkoztam, hogy úristen, most itt bármi van, nem szólhatok bele. Vagy hát beleszólhatok, csak az kicsit kellemetlen lenne. Közben meg annyira jó volt látni, hogy most itt ezt ennyien nézik, ennyi embert ez érdekel, és hogy így amit mi Mimivel nagyon sokáig csináltunk, terveztük és dolgoztunk vele, és a színészeink is nagyon-nagyon sokat dolgoztak vele, az most így lemegy egybe. Szóval nagyon-nagyon jó volt látni, hogy ez így tényleg létrejött. És utána is nagyon jó érzés volt így mindenkit így megölelgetni, meg megbeszélni az emberekkel visszajelzéseket, fejtegetni dolgokat, hogy ki mit látott bele.

Dósa Noémi: Nekem, ami így a legjobb pillanata volt az egésznek, nem is az, hogy hogy ment le az előadás, hanem utána, amikor vége lett, kiment mindenki, és akkor ott maradtunk a csoportunkkal, és azt láttam, hogy örülnek. És igazából ez volt a lényeg, hogy egy olyan dologban lehessenek benne, amit mi is szeretünk, és hogy ők is élvezzék, amit mi elképzeltünk. Azt gondolom, hogy egy nagyon jó csoportkohézióban voltunk, mert nagyon egymásra volt hangolódva mindenki, és ezért is nagyon-nagyon jó volt azt látni, hogy van egy ilyen közös valamink, amit mindenki szeret.

Calderale Federico: Nekem izgulás volt a köbön, de nagyon-nagyon-nagyon rossz is volt, mert van egy ilyen általános érzésem minden előadás előtt, hogy valamit elfelejtettem. A premieren eszembe jutott, hogy nem írtam a Farkasnak, hogy jöjjön ide, merthogy a Farkas nem itt kezd a Beckstage-nél, hanem ő az IDB-irodába pihen addig, és mondtam neki, hogy írok, amikor jöhet. És nem írtam neki. Úgy kezdődött az előadás, hogy nem tudtam, hogy most a főszereplő meg fog-e érkezni vagy nem. És remegő kézzel indítgatom a zenéket, hogy most mi lesz, írogatok a Farkasnak, Farkas nem ír vissza. Úgyhogy nagyon érdekesen indult ez a bemutató. Miután lement, és azt láttam a nézőkön, meg azt is mondták, hogy megértették. És nekem ez volt a legfontosabb, ettől féltem a legjobban, hogy ezt csak én fogom érteni, mert én csináltam. De annak nagyon örülök, hogy más is érti, meg más is hasonlóan gondolja.

Szigeti Zsófia: Múlt héten mutattuk be így ténylegesen az előadást. Tökre más az élmény, mert ti tényleg látjátok kívülről, és ez annyira jó, és közben meg én soha nem fogom látni kívülről, és ez frusztráló is, de közben nagyon más és nagyon jó, és csak arról tudok beszélni, hogy belülről milyen volt.

És közben kicsit rendezőként is, hogy éreztem azt, hogy így azért megtörténnek a dolgok, meg amiket segítettek az emberek, és instruáltak, azok is így megvannak. Én belülről például én nagyon jól éreztem magam. Kicsit féltem, hogy nem lesz jó, de sok jó visszajelzést kaptunk, és ez tökre megnyugtató, és közben még érzem, hogy mivel ez volt az első bemutató, ezért még nagyon kicsi dolgokat korrigálni kell. Ami miatt egy kicsit azt érzem, hogy nem tudok teljesen elégedett lenni, de ez meg már csak a maximalizmusom. Szóval közben meg nagyon örültem, és nagyon csodálatos volt az Almival ott lenni, együtt benne lenni és egymásra figyelni abban, amit mi írtunk és mi csináltunk.

Gamlett Alma: Én nagyon elégedetlen voltam, amikor kijöttünk, de ez megint szubjektív. Viszont nagyon durva érzés, hogy mennyi időt, éjszakát és Word-dokumentumot szántunk erre. Én ennyire még nem izgultam és nem zökkentem ki egy előadás előtt, és így tök jó volt Zsófi jelenléte. Mondta, hogy jó, ha elrontod, akkor majd segítek, és így első pillanatban nem tudtam a szöveget, és akkor átveszi, és akkor vittük tovább. Még nem vagyok teljesen elégedett, viszont nagyon sok mindenkihez eljutott az a hatás, amit szerintem el akartunk érni.

Dora Karolina: Nálam közrejátszik az, hogy a bemutató előtt volt a legjobb próbaélményem az egész próbafolyamat alatt. Akkor utána teljes nyugalommal tudtam hátramenni a fénypulthoz, azzal a tudattal, hogy én azt látom a lányokon, hogy élvezik és meg akarják csinálni, és meg akarják mutatni. Ezek után engem is sorra megleptek, hogy úgy nyúltak szöveghez, ahogy eddig még nem. És körülbelül olyan 5 percenként realizáltam, hogy jé, ez most az a darab, amit mi az Emmával rendeztünk. Így egyszerűen annyira beleveszttem, mintha nem tudtam volna, hogy mi jön következőnek. Ilyen furcsa volt a nézőket nézni. Nagyon sokszor csak néztem, nem is azt, hogy hogy reagálnak, csak hogy kik ülnek ott, és ez egy ilyen nagyon furcsán intim pillanat volt nekem.

Hamvas Boróka: Én nagyon rosszul éreztem magam a munkabemutatón. Ott azt éreztem, hogy soha nem akarok senkinek megmutatni semmit, amit csináltunk, mert ez túl intim bárkinek, és ezért nagyon féltem a bemutatótól is. Aztán megjött nagyon sok ember, és egy kicsit elmúlt ez az intimitás, amit mi ott építettünk egy csomó ideig, így végül sokkal nyugodtabban éltem meg.

Törekly Dorka: Nagyon izgalmas volt előtte azt látni, hogy mennyien eljöttek, és hogy kiket érdekel, hogy akiket mi hívtunk, ők eljöttek, és őket ez érdekli. Illetve utána meg nagyon jó volt látni a játszóinkat, vagy nagyon büszkék voltunk rájuk.

Ti hogyan értékelték a diákszínházi fesztivált? Milyen élmény volt nektek, akár a saját előadásotok, vagy így a többi összességében?

Szigeti Zsófi: Amúgy én nagyon vártam, hogy rengeteg előadás láthatok, tök sokat nem is láttam még, és így egy idő után rettenetesen elfáradtam. Ugye mindig a külsősöket engedjük be először, és akkor így befurakodok, és fél lábbal végigállok egy 40 perces vagy egy órás előadást az egyik dobogón, és közben figyelek is. Aztán eltelik 10 perc, és egy teljesen másik előadás, és ez nagyon-nagyon fárasztó. Főleg, hogyha valaki minden nap játszott, ami szerintem nagyon durva, de közben nagy öröm volt látni egymást. Amúgy ezt el is felejtettem, de én nagyon sokat sírtam. Most nem akarok sírni, de valahogy annyira megcsapott az, hogy tizenkettedikes vagyok, és ez az utolsó VMG Fesztiválom. Az rettenetesen így belém markolt, és így mentem a folyosón, és így, Zsófi, hagyd már abba a sírást! Közben nagyon szép volt és nagyon jó volt.

Gamplé Alma: Nagyon vegyesen tombolt bennem az öröm meg az izgalom meg a kíváncsiság, és egyszerre az, hogy ez az utolsó, és hogy ki tudja, hogy egy év múlva ilyenkor hol leszünk és milyen lesz az VMG feszt is. És hogy nagyon fogom missziósítani, hogy hullafáradtan kint üljek az udvaron és beszélgessek a barátaimmal, akik most jöttek le a színpadról. Tehát ez elképesztően felemelő és szívszorító egyszerre, úgyhogy nehéz volt, de nagyon hálás.

Calderale Federico: Én ezen a fesztiválon jöttem rá arra, hogy mennyire fontos és mennyire csodálatos dolog az, hogy diákok gondolnak valamit a világról, és összeállnak egy alkotóközösséggé, és csinálnak egy előadást. Ennek így kéne működnie szerintem később is, hogy nem bármiféle falak közé bezárni a színházat. Nyilván nincs bajom a színházakkal, csak hogy szerintem ez egy csodálatos dolog. Ugye jelenleg a felnőtt, profi, független társulatok meg halnak ki, és ezt nagyon sajnálom, hogy ez tűnik el. És hogy itt a Vörösmarty falaiban mennyire van még ez.

Neuhauser Emil Béla: Idáig nagyon azon gondolkoztam, hogy a kivételes osztálynak tartom az osztályunkat, és arra gondoltam, hogy ilyen kivételes előadások fognak születni, és aztán a VMG Feszt alatt arra jöttem rá, hogy nem is ez a fontos, hanem ami szintén klisének hangzik, hogy tényleg itt mindenkin azt láttam, hogy olyan témával és olyan darabbal foglalkozik, ami kívül-belül érdekli őt. És egy csomószor volt, hogy rájöttem, hogy engem is érdekel az, amit az emberek csináltak. Úgyhogy összességében nekem az volt a lényeg, hogy egy új perspektívát nyitott meg ez az egész. Azt éreztem, hogy egy hétvége alatt új utak nyílnak meg, és már most van egy csomó minden a fejemben, amivel folytatnám a dolgaimat, amiket így konkrétan meg tudok ragadni, melyik előadásból miről jutott eszembe. Én tényleg azt hittem, hogy be akarok ülni majd, és röhögni meg sírni, de nem, hanem ez egy totál más dolog volt, az eddigi években ilyen nem volt, az biztos.

Akantisz Nóra: Én ilyen nagyon nagy stresszben voltam, mert minden nap voltam valamilyen darabban. Az volt, hogy most erre én beülök, mert ha már egész nap itt vagyok, akkor nekem erre be kell jutnom, és akkor egy ilyen tömegben furakodok át, és már bűdös is van, és amúgy levegőt se kapok, de most már ezt a darabot meg fogom nézni, mert mikor, ha nem most, de utána meg már rohanok a következő próbára, vagy pakolni egy díszletet. De, amikor lement az összes darab, amiben részt veszek, utána engem is megcsapott ez a meghatottság, hogy milyen ügyes mindenki, és hogy mennyire jó, hogy ilyen darabok létrejöhetnek, és akkor így nézem is, hogy az enyémet is mennyire szeretem, meg a másokét is, hogy ez nagyon jó volt!

Dósa Noémi: Ami nekem a legjobb volt, hogy ez most egy zárt közösség, nagyon együtt vagyunk és együtt gondolkodunk azáltal, hogy valaki megnézi azt, amit mi csináltunk, mi megnézzük azt, amit más csinált. Egy ilyen olyan közös, tudás vagy érzet van. Tehát így legfőképpen hálás voltam, hogy vagyok egy ilyen helyen és egy ilyen közösségben, ahol én megtehetem ezt, és közben meg van egy ilyen támogatás, ami szerintem nagyon ritka.

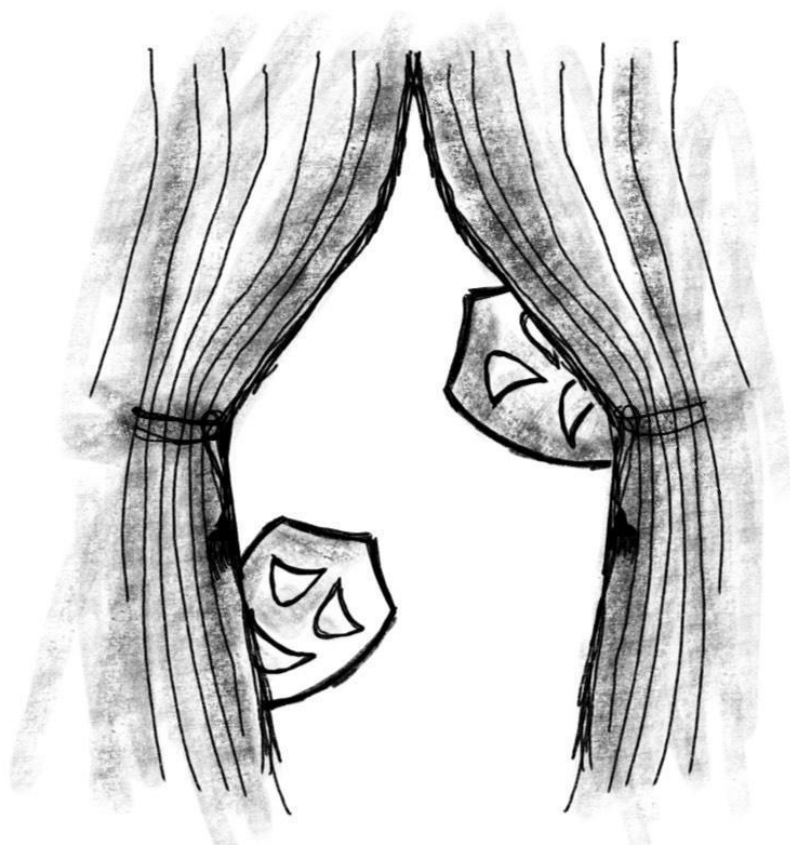
Botlik Csenge: Én nagyon-nagyon vártam ezt a fesztivált, hogy végre megnézhessem mindent. Nem láttam sajnos mindent, de azért a legtöbbet láttam, és hogy amiről ilyen foszlányokat hallottam, valamiről többet, volt olyan előadás, amiről alig tudtam valamit, és így nagyon jó volt ezeket így látni, meg nem tudom, nekem az is nagyon jó volt, hogy így pénteken akkor eljátszottam egy ilyen falusi nyomorultat, akkor nem tudom, szombaton megmutattuk azt, amit mi rendeztünk, akkor vasárnap egy nem nyomorultat, de egy falusi lány. És hogy így nem tudom azt, hogy így nekem, például nekem, vagy így mindannyiunknak tök sok lehetősége volt, és az, hogy az osztálytársaimat is csak így láttam, hogy mennyire más ebben, és hogyan aztán másnap ugrik át. Nem ugrik át, de benne van egy tök más szituban, egy tök más helyzetben is, hogy ugyanolyan jól megcsináljuk. Nem is tudom, nagyon jó volt látni. Azt, hogy ennyi előadást így létrehoztunk, és ennyire komolyan vette mindenki, és ezek igenis létrejöttek, és nem az volt, hogy jó, persze, csinálunk majd valamit, de hogy aztán ígynem valósul meg, mert nem ez történt, hanem mindenki annyira komolyan vette, és mindenkin látszik, akár amikor a színpadon van, akár amikor a rendezéséről beszél, hogy mennyire komolyan van ez véve, és hogy szerintem ez a sok munka, ez egyáltalán nem vészett kárba egyiknél sem, és nem tudom, én nagyon remélem, hogy mindenkinek, aki ezzel akar foglalkozni, lesz még lehetősége, mert az, hogy ennyire fontos nekünk ez, hogy ezeket megvalósítsuk, és így ha van valami gondolatunk, akkor ezt így megmutassuk embereknek, az szerintem nagyon jó, és remélem, hogy ez így nem veszik ki egyikünkben sem.

Hamvas Boróka: Én nagyon sok dolgot tanultam. Nagyon sok szakmai beszélgetése benn voltam, olyanokon is, amiket nem néztem meg, olyanokon is, amiket megnéztem, és azt gondoltam, hogy úristen, erről mit lehet mondani zsűriként, aztán így nagyon értékes dolgokat mondtak. Abból is tanultam szerintem, ahogy egymást néztük, és hogy ki, hogy reagál egy ilyen helyzetre, tök izgi volt látni titeket. Amelyik előadásban én játszom, ott van egy búcsújelenet, és igazából eddig sosem engedtem közel magamhoz azt a jelenetet, mert azt éreztem, hogy nem szabad, mert akkor szétesek, és most először mégis közel engedtem, és ezért igazából ez maradt meg nagyon, hogy így egy tök nagy búcsú volt ez a fesztivál.

Tőreky Dorka: Én nekem nagyon jó volt látni a többieket, ahogy játszanak, meg ahogy bemutatják az előadásukat. És nagyon izgi volt azt nézni, hogy képesek voltunk a nézők mögé fölállni még a dobogókra, és csak azért, hogy valamennyit lássunk a többiek munkájából. Illetve a szakmai beszélgetésekre is próbáltam minél többre beülni, szerintem nagyon sok mindent lehet ezekből tanulni.

Dora Karolina: Egy teljesen külön világ, és ahogy bejöttem vasárnap is hullafáradtam még, így beérek a suliba és megszűnik létezni minden más. És hogy van bennünk egy ilyen mutatni akarás, egy vágy, hogy mi ezzel mennyit foglalkoztunk és szeretnénk megosztani egymással, és nagyon izgi volt így látni egymást minden oldalról.

Király Kata, Nagy Kamilla, 11.a

Szókereső

Nem csak az újság címe “Függ”, hanem a betűk is (függenek)!

F	Ü	G	G	E	S	Z	T	J	F	A	D	M
V	F	Ü	G	G	E	T	L	E	N	T	S	K
F	Ü	G	E	M	U	M	R	O	S	L	S	Y
O	J	Y	M	F	Ü	G	G	J	F	U	M	S
F	J	O	N	J	G	K	H	Ü	S	F	C	E
S	Ü	Ő	G	G	Ü	F	G	E	B	Ü	A	G
H	V	G	Q	B	G	G	Y	I	J	G	X	E
H	W	S	G	U	V	L	K	A	V	G	W	L
X	J	M	R	É	É	V	F	Ő	W	-	T	Ő
B	P	N	N	G	S	U	I	Q	G	E	I	G
N	S	Y	G	Z	G	T	Q	J	Q	G	G	G
O	M	Ü	R	Y	N	Ö	G	G	Ü	F	Ü	Ü
T	F	W	O	P	E	Y	E	D	N	Y	G	F

1. Édes, húsos, apró magvú déligyümölcs
2. Ablak sötétítő lepel
3. Első szám második személyben, felszólító módban: Függeni
4. Szenvedélybeteg
5. Szenvedélybetegek
6. Most akkor függ?
7. Önálló, szabad, nem áll mások befolyása alatt
8. Egy ponton rögzítve lóg, és a nagyobb része szabadon elmozdulhat
9. Valamit felakaszt
10. Két halmaz elemei közötti egyértelmű hozzárendelés
11. Merőleges
12. Nem vízszintes, hanem...

Szóviccek

*Sajnos vicc **függő** vagyok... Ha Te is, itt van néhány jobbnál jobb vicc, hogy vidámabb legyen a napod.*

Milyen lesz a börtön faláról leesett képből?
Független.

Miért a függöny a legjobb barát?
Mert mindig ott lóg veled.

A póknak nagyon ingatag a kapcsolata a világgal — mindig egy szálon függ.

Az alkoholistát megkérdezték, mi a horoszkópja. Azt mondta: függ-ő.

A sorsom? Függ, mint egy félbehagyott letöltés. Csak senki nem kattint már a folytatásra.

Azt mondják, hogy minden döntésed következményektől függ...
Nekem már csak a kötél vastagságától.

Minden hétfő reggel, mintha függőágyban ébrednék... csak épp akasztófa-stílusban.

A pszichológusom szerint érzelmileg függök a drámától... Mondtam neki, hogy a cliffhanger éltet.

A halálom oka? Függőleges voltam a 8. emeleten, aztán nem.

Annyira toxikus a kapcsolatom, hogy már nem csak érzelmileg, hanem jogilag is függök tőle.

Az élet olyan, mint egy rosszul felakasztott tükör... ferdén függ és torzan látod magad benne.

Összekötögetős

Mi a kedvenc tanárod függősége?

Kiss Klára

Gyerekeim

DZ

Fejlődés

Turi

Édesség

Knuth

Unokáim

Szőnyi

Nyílt vízi úszás

